

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

42

IN NEDERLAND 60 Cts.

Ons volledig tekenverhaal :

KAPER TEGEN WIL EN DANK

Attanasio

KAPER TEGEN WIL EN DANK

door D. ATTANASIO

IN 1649 veroorzaakte de onthoofding van koning Karel I in Ierland en Schotland een nationale opstand tegen de dwingelandij van Cromwell en de Puriteinen.

Haha!... Die vervloekte Ierse papenknechten zullen de uitverkorene des Heren leren kennen!...

Cromwell begeeft zich, aan het hoofd van zijn gevreesde ruiterschaar, naar Ierland om het eiland te vuur en te zwaard te zetten.

In het kleine stadje Drogheda, ten noorden van Dublin.

Hij nadert de stad...

Voeg je bij ons, dokter Ryan...

Ik ben een wetenschapsmens, en geen krijgsman...

Wel, die Ryan is een goed dokter, maar een slechte Ier!

Ha! Hij is bang!

De burgers van Drogheda trachten aan de ingang van hun stad de voorhoede van de ruiterij van Cromwell tegen te houden.

Maar zij staan machteloos tegen de goed gedrilde vijandelijke troepen.

Weg met het papengebroed!

Weg met de Ieren!...

Gedurende heel de avond achtervolgen en doden de woeste soldaten de inwoners van de stad.

Het is vreselijk! Ik wist wel dat het nutteloos was weerstand te bieden aan die losgelaten schurken!

Dokter Ryan!... Dokter Ryan!...

Ik ben het, Jim, de zoon van de burgemeester... Vader werd gekwetst en hij heeft zich kunnen voortslepen tot aan de kerk van Sint-Patrick. Ik heb hem in de toren verborgen... Kom gauw!...

Het is waanzinnig zich nu op straat te wagen! Wij zullen er nooit levend geraken, en nochtans, als dit kind het gewaagd heeft...

1

Enkele ogenblikken later...

Zie je wel! Er zijn er overal!

Volg mij langs dit steegje! Dan komen wij recht op de deur van de sakristie uit.

Ga snel naar boven!... Vader ligt op de eerste verdieping van de toren. Ik blijf hier de wacht houden!

Wat een avontuur! Ik had dit niet moeten aanvaarden... Het loopt slecht af!

Ha! Daar ligt hij!

Dood! Arme man, en vooral arm kind!

Maar op dat ogenblik...

Ik was er zeker van!... Rebellen!... Grijp ze!

Neen, hier zijn geen rebellen! Hier ligt een lijk, en hier staat een dokter die alleen zijn plicht wou doen!

Alle Ieren zijn rebellen! Grijp hem vast, en maak hem een kopje kleiner!

Heer, help me!

Ik heb maar één middel!

En nu vlug naar beneden...

Hemel! Er komen nog soldaten naar boven!

Die koord is mijn énige kans om hier weg te geraken!

OEF!...

BING !
BANG !
BANG
BING !

De klokken luiden ! Wat gebeurt er ?...
Die geuzen zullen al de omliggende dorpen te wapen roepen. Wij moeten ons vlug terugtrekken !

En de voorhoede tracht in zeven haasten het gros van het leger van Cromwell te vervoegen.

De klokken hebben de vandalen op de vlucht gedreven...
Gekwetst ?
Bravo, dokter
Neen, slechts een schrammetje !

Wij kunnen hier niet langer blijven. Ze zullen nog talrijker terugkeren, en hier geen steen op steen laten staan !
Mijn oom die reder is, heeft een boot aan de kaai van Rossmerick gemeerd liggen...

Schitterend! Al wie mij volgen wil, kan meegaan. We zullen trachten met dat schip Schotland te bereiken.

Na een vermoeiende mars...
Niemand. Heel de stad is verlaten. De inwoners zijn wellicht naar het binnenland gevlucht toen zij hoorden dat de steden aan de plundëring prijs gegeven worden...

Dat schip is klaar voor de afvaart...
Het ruim ligt vol graan en levensmiddelen. Hijs de zeilen en licht het anker!

Prachtig ! Dan hoeven we ons om de bevoorrading niet meer te bekommeren. We hijsen de zeilen en varen onmiddellijk af !
Neem jij het bevel, dokter ?... Ja, leve kapitein Ryan !...

Met zijn geimproviseerde bemanning, allen dappere kerels vol goede wil, zeilt de « Sprat » naar Schotland...

Drie dagen later...
Jullie hebben allen schitterend werk geleverd. Daar voor ons ligt de kust van Schotland. Laten wij aan land gaan in deze verlaten kreek, daar zullen wij kunnen rusten en vers water inschepen.

De vluchtelingen hebben op de kust een voorlopig kamp opgeslagen.

Zijn jullie partijgangers van koning Karel II ?... Weten jullie dat Cromwell aan zijn vloot het bevel heeft gegeven ieder schip aan te vallen dat niet onder de vlag van de nieuwe republiek vaart ?

Verdorie ! Dan moeten wij zonder dralen afvaren !
Met een trage koopvaarder zoals de « Sprat », kunnen wij nooit ontsnappen aan de patrouillevaartuigen !

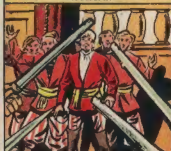

Even later vaart het koopvaardijschip met volle zeilen uit...
Te laat ! Een oorlogsbodem !

Volgende week : VILLA ZONDER ZORG

ONDER ONS VERMA

OPSCHEPPEN

HET gebeurt meer dan eens dat wij opscheppen met het geld dat wij hebben voor ons vermaak.

— Ik ben verleden zondag naar de kermis geweest. Ha! Wat was het daar plezierig! Ik heb op de schommels gezeten, op de autoscooter, op de molens, en ik heb wel honderd frank uitgegeven!...

En dan denken wij er niet aan dat er onder de jongens die naar ons luisteren, er misschien een is, of zelfs meer, die zich ook eens zo zou willen amuseren, maar er jammer genoeg geen geld voor heeft.

Wanneer wij van de vakantie terug keren, houden wij er aan de anderen te vertellen hoe goed wij ons hebben vermaakt, hoeveel steden en landen wij hebben bezocht. En over de vliegtuigen, schepen, treinen, auto's die ons naar die verre streken hebben gebracht, kunnen wij natuurlijk ook niet zwijgen.

Dan vergeten wij weer dat er onder de jongens die naar ons luisteren er misschien een is die ook de wereld zou willen ontdekken, de hemel verkennen, op zee varen, maar daar geen geld voor heeft...

Begrijp mij wel: ik bedoel helemaal niet dat wij ons het plezier moeten ontzeggen te vertellen over de reizen die wij gedaan hebben. Maar als wij daarover vertellen, moeten wij het doen met de nodige reserve, zonder uit te wijden over de onkosten die daarmee verbonden waren.

Takt en reserve zijn twee eigenschappen die wij steeds moeten in acht nemen wanneer wij ons in gezelschap bevinden.

Kuifje

BOUWORDE

IN « De Postiljon » van nummer 36 verscheen een bericht dat acht en dertig studenten naar Oostenrijk geweest zijn om daar mee te helpen aan het bouwen van huizen voor vluchtelingen. Een lezer, lid van de Bouworde, protesteerde tegen dit cijfer, en deelde ons mee dat er niet minder dan 4.002 Vlaamse studenten dit jaar naar Duitsland en Oostenrijk geweest zijn om een handje toe te steken bij de bouw van huizen voor vluchtelingen. In Oostenrijk alléén zijn er ongeveer 300 Vlaamse studenten geweest, signaleerde onze korrespondent uit Eeklo.

DE POSTBODE WORDT VERWACHT DOOR

Guido Cornelis, Voskenslaan, 85, Gent, *zou willen korresponderen in het Frans, Duits of Engels met een jongen van 16 à 20 jaar.*

Julien Vanderreken, Ververijstraat, 1, Vorst-Brussel, *zoekt een korrespondent in Indonesië om postzegels te ruilen.*

Hans Kappers, Wapenveldstraat, 37, Den Haag (Holland), *zou graag wat meer willen weten over België en daarom met een Belgische Kuifjeslezer van 14 à 15 jaar in het Nederlands of Frans korresponderen. Hans houdt van lezen, fietsen, fotograferen, opstellen en ook van dieren.*

Hugo Tack, Lange Clarenstraat, 1, Antwerpen, *zou willen briefwisselen in het Frans, Engels of Nederlands met iemand van ongeveer 15 jaar oud uit Amerika of Canada.*

Jan Verbaarendse, Prinses Margrietstraat, 6, Bergen-op-Zoom, (Holland), *deelt ons mede dat hij een Kuifje's klub voor postzegelsverzamelaars heeft opgericht en zijn klub reeds twaalf leden telt. Verzamelaars van alle landen zijn welkom. De briefwisseling mag gericht zijn in het Nederlands tot Jan Verbaarendse te Bergen-op-Zoom.*

Ingrid Geerts, Drakenhofstraat, 248, te Deurne-Zuid, *zou willen korresponderen met een meisje van haar leeftijd (14 jaar) liefst uit België.*

Luc De Decker, Molendries, 1, Aalst, *is vijftien jaar oud, en zit in de vijfde moderne. Hij zou willen korresponderen met een jongen van 14 à 15 jaar, liefst uit het buitenland. Luc houdt van tekenen, scoutisme, en verzamelt postzegels. Men mag hem schrijven in het Nederlands of in het Frans.*

Hugo Van Assche, Pijckestraat, 30, Antwerpen, *is veertien jaar en zoekt een korrespondent.*

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

Cesar, bij het eerste mooie plekje dat ik zie moet je halt houden, want ik ga schilderen!

Stop! Dat is een ideaal hoekje!

Het is een heel werk, maar de bergen heb ik toch al klaar! Nu nog de... zon en...

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

DE VERGISSING

— Hallo ? Is het wel nummer 6275 ?

— Mis, mijnheer, wij hebben geen telefoon !

ECHT GEBEURD

— Ik was eens op een schip, vertelde een heer, toen er een zwerm motten aan kwam gevlogen, zo groot als vogels. Ze streken neer en binnen de vijf minuten hadden ze alle zeilen opgegeten. De masten waren helemaal kaal.

De omstaanders keken ongelovig. Maar een andere heer kwam te hulp.

— Het is waar. Ik heb diezelfde motten een dag later aan het strand gezien.

— Hm, zei de eerste heer. Hoe weet je dat het dezelfde motten waren ?

— Da's nogal eenvoudig. Ze hadden allemaal zeildoeken jasjes aan !

GEK !

— Hoe laat is het ? vroeg de ene gek aan de andere.

Die haalde een termometer uit zijn zak en keek er ernstig op.

— Heb je geen horloge ? vroeg de eerste weer. Om te weten hoe laat het is moet je...

— Dat weet ik. Maar in dit geval niet. Deze termometer is absoluut juist en mijn horloge loopt nooit juist !

HET BEROEP

— Wat doet de verloofde van uw dochter ?

— Hij is binnenarchitekt.

— En wat doet hij buiten ?

RECHTBANK

Rechter : Je kan tegen het vonnis in hoger beroep gaan.

Verdachte : Wat kost dat, edelachtbare ?

Rechter : Helemaal niets.

Verdachte : Dan zal ik voor de eer bedanken. Wat niks kost, deugt niet !

EEN VAN DE TWEE

Meester : Kareltje, wat voor haar hadden de oude Romeinen ?

Karelke : Grijs of geen, meester.

NIEUWE JACHTMETHODE ?

— Vader, hoe vangt men een leeuw ?

— O, doodeenvoudig, kind. Men neemt een woestijn en schudt die door een zeef : het zand valt er door en de leeuwen blijven achter.

NIET SLECHT

Schilder. — Bekijk dat schilderij. Nooit zal ik iets beters maken !

Criticus. — Kom nu, waarom zo pessimistisch ? Zó slecht is het niet.

NIET NODIG !

Mevrouw : Liza, heb je de vis vóór het bakken goed gewassen ?

Liza : Gewassen ? Niet nodig, vissen zijn toch hun hele leven lang al in het water geweest !

VERSTAND

— Hou je mond, zei de reus. Ik kan jou in mijn zak stoppen.

— Gelukkig, zei de dwerg, dan had je ten minste ergens verstand zitten.

DE TEST VAN DE WEEK :

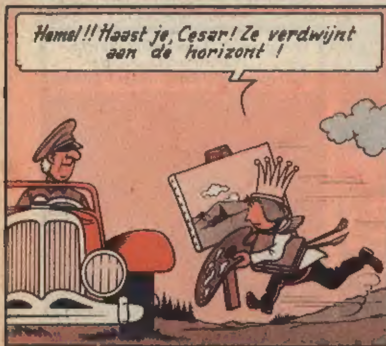
BEN JE EEN SNOEVER ?

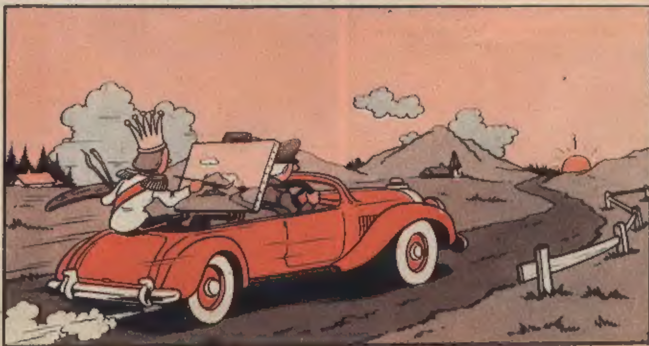
1. Denk je, dat je steeds je eigen persoontje, je eigen werk moet ophemelen ? . . . .
2. Bluf je met het feit dat je slaagde voor je examen ? . . . .
3. Moet iedereen het weten als je een goede daad stelde ? . . . .
4. Verzin je soms geschiedenissen waarvan jij de held bent om je makkers te overbluffen ? . .
5. Verwek je graag de indruk dat, zonder jouw medewerking de boel niet draaien kan ? . . .
6. Som je zó graag je eigen verdiensten op ? . .
7. Dik je alles wat je gezien en alles wat je meegemaakt hebt erg aan ? . . . .
8. Wanneer je vrienden erg sceptisch naar je verhaal luisteren, doe je er dan nog maar een schepje bij zonder je te bekommeren om de waarheid of de werkelijkheid ? . . . .
9. Durf je pochen met dingen die je in werkelijkheid niet deed, zelfs nooit getracht hebt van te doen ? . . . .
10. Doe je steeds alsof je alles afweet van de zaak, alsof je dadelijk snapt waarom het gaat... zonder één woord van heel het geval te begrijpen ? . .

Totaal . . .

KOM MEE NAAR DE POSTILJON VOOR HET ANTWOORD OP DE TEST

DOOR WILLY VANDERSTEEN

DE AVONTUREN VAN ALEX

DE TIARA VAN ORIBAL

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Onze vrienden moeten de Tiara uitleveren, zoniet zal Enak sterven !

Zodra ze hun opdracht volbracht hebben, keren de gezanten zich om en laten onze vrienden perplex achter...

Ha, die bandieten! Die lafaards!

Bedaar, Alex. Ga mee naar mijn tent....

Arme Enak! Het is nutteloos te trachten hem te bevrijden. Ze zullen hem doden vooraleer we bij hem zijn.... Wat moeten we doen?

We moeten kalm nadenken. Er is misschien een oplossing...

Ja, er is er één en ik alléén kan daarvoor de verantwoordelijkheid nemen. Morgenvroeg ga ik met een escorte tot aan de voet van de wal en ruil Enak tegen de heilige tiara...

Wat? Neen, niet mogelijk! We hebben te veel op het spel gezet en zijn te dicht bij ons doel om alles op te offeren.... Alles opgeven zonder strijd? Zonder het onmogelijke te beproeven?... Nooit!

Ik heb aan dat alles gedacht, Alex... De tiara zou zelfs definitief kunnen verdwijnen maar die schurken kunnen ze immers toch niet dragen. Vergeet je de magische kracht van de tiara?

Het is tijd om onze soldaten de harde waarheid te zeggen. Karidal blaas verzamelen. Ik zal hen toespreken!

Even later spreekt Oribal, gekroond met de tiara, zijn krijgers toe...

...Dat wensen onze vijanden. Ik denk dat het mijn plicht is hen de tiara te overhandigen en daarom wilde ik de kroon vandaag opzetten en jullie tonen, dat de laatste telg van het geslacht van de Oribals, de tiara kan dragen zonder hinder. Jullie zullen in de toekomst getuigen voor dit feit!

We mogen niet wanhopen, integendeel! Weldra moeten we het laatste gevecht leveren. Scherp de wapens, bouw aanvalstorens, stormrammen en pantserwagens. De stad is weldra in onze macht. We hebben dan ons embleem verloren, maar we zullen de overwinnaars zijn!

De uren verlopen. Om middernacht werken de soldaten nog onverpoosd voort. Een eigenaardige struik nadert heel langzaam de dikke wallen...

Vlak bij de wal gekomen, werpt de man de takken af...

Alles gaat best. Niemand heeft me gezien...

Het geheimzinnig personage loopt omzichtig langs de muren en speurt in iedere hoek...

Hij zoekt... zoekt geduldig en... blijft eensklaps staan...

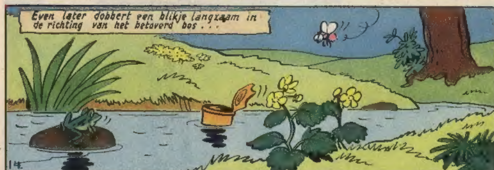
Eindelijk! Ik ben er. De man heeft me niet bedrogen; hier is het!

Na een ogenblik kan de onbekende zich tussen de staven wringen om tussen de rotsblokken door te dringen....

Verduiveld! De grond is veel lager.... Wat zit er daaronder? Wat betekent dat?... Maar... HOOOO!

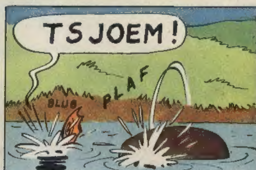
CHLOROPHYL EN MINIMUM
door Raymond Macherot

HET BETOVERD BOS

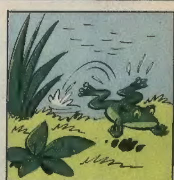

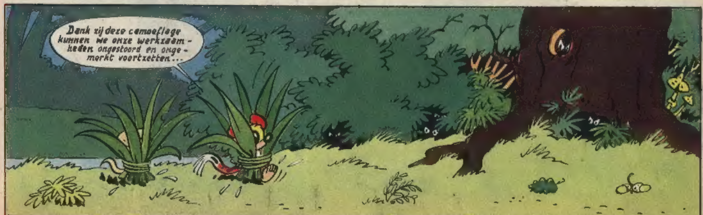

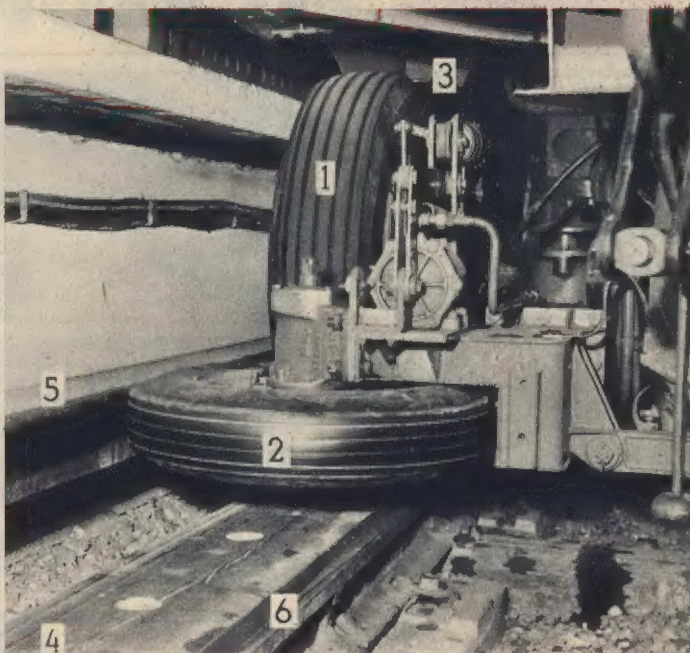
MET DE ONDERG

GROTE steden zoals Londen, Parijs, Berlijn, Moskou, New York, Madrid, hebben een ingewikkeld ondergronds spoorwegnet, dat op de topuren duizenden reizigers opslorpt en snel en veilig ter bestemming brengt. Wanneer wij als toerist een paar dagen te Parijs of Londen verblijven, dan maken we een ritje met de « métro » of met de « tube », al was het maar om eens in de kleine, snelle treinen te zitten die kriskras onder de stad rijden. Kriskras is wel het woord want wie met de lijnen niet vertrouwd is, spoort vast de verkeerde richting uit of geraakt slechts na kilometers omweg aan zijn doel.

De ondergrondse spoorweg wordt in Londen kortweg « tube » geheten en de allereerste ondergrondse ter wereld was de « Tower Subway » die van Tower Hill vertrok en onder de Theems door liep. Hij werd in 1870 geopend. Nadien kwamen er in de Britse hoofdstad nog andere ondergrondse lijnen, allen met stoomlocomotieven. Daar er aan die stoomtreinen heel wat nadelen verbonden waren, werd er reeds in 1890 met de electrificatie begonnen.

In 1928 vervoerde de Londense «tubes» 368.000.000 reizigers! Tijdens de tweede wereldoorlog kon de ondergrondse met zijn 79 stations een schuilplaats bieden aan 16.000.000 mensen.

De éérste lijn van de Parijse « métro » werd ingehuldigd in 1900. Het materiaal van deze ondergrondse spoorweg is thans oud en moe. Inderdaad, er zijn nog 275 motrices en nog 127 wagens in dienst die voor 1914 gebouwd werden. De treinen voldoen niet meer aan de eisen van het modern verkeer en kunnen het aantal reizigers, dat steeds toeneemt.

DE nieuwe « métro » op luchtbanden. Iedere wagen wordt gedragen door draagwielen (1) voorzien van grote luchtbanden die op hout (4) lopen. Een reservewiel staat evenwijdig met het draagwiel en dient als leidorgaan wanneer de trein over een wissel glijdt. In geval van nood wordt dit wiel ingeschakeld en komt op het veiligheidsspoor (6) te liggen. Het leidorgaan van de boggie of het draaistel is hier een wiel (2) met een luchtband dat steunt op een vertikaal leidorgaan (5).

ZO zien de nieuwe wagens er van binnen uit : fluorescente belichting, plastiek bekleding. Alles is licht, helder, vrolijk en aangenaam voor de reizigers.

DE eerste wagen van de nieuwe «métro» op luchtbanden werd gedurende enkele dagen te Parijs tentoongesteld. Dat hij veel bekijks had spreekt vanzelf.

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

niet meer slikken. De Parijzenaars hebben dan ook besloten hun « métro » grondig te vernieuwen.

DE leuze is « snel en stil » en daarom krijgt de ondergrondse trein luchtbanden, of zo je dit verkiest, autobanden. Men hoopt dat alle ondergrondse treinen binnen vijf jaar met autobanden zullen uitgerust zijn en alle geschreeuw en gekreun van ijzer op ijzer dan tot het verleden zal behoren. De nieuwe wagens die ingelegd worden zullen groter, ruimer en veel sneller zijn. Dank zij de luchtbanden zullen ze veel vlugger kunnen starten en zal het remmen zachter en zonder schokken geschieden. Om de nieuwe wagens met autobanden te kunnen inleggen, moeten de spoorstaven vervangen worden en dat kost natuurlijk een hele boel geld. De wagens zelf kosten echter minder dan de « oude bakken » omdat ze veel lichter zijn.

BRUSSEL heeft geen « métro ». Brussel heeft helaas .. trams! Grote hoge gele trams Waarin de reizigers opeen geperst worden als sardientjes en zodanig van de ene kant naar de andere kant geschokt worden dat een zeeziekte nooit helemaal uitgesloten is. Met een geraas, gekraak, geschreeuw, geknars, gekrijs en gebel dat je trommelvliezen stuk scheurt ratelen die trams als voorhistorische monsters door de straten. Of het zo moeilijk zou zijn een verkeersmiddel in te leggen dat snel is en dat STIL door de straten zou rijden ?

RONDSE

EXCLUSIVITEIT VOOR « KUIFJE »

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE

STILTE OP HET VOETBALVELD!

DE ECHTE SPORT GAAT TELOOR WANNEER MEN ZICH NIET AAN DE REGELS HOUDT

PAS een maand geleden deed Koning Voetbal opnieuw zijn intrede en daar heb je het al : ruw spel, woedebuien, schoppen die niet de bal maar de scheenbenen raken, scheldwoorden en bedreigingen

De spelers van beide ploegen drukken elkaar hartelijk de hand voor het spel, maar zodra de bal aan het rollen gaat krijgen ze de duivel in het lijf. In het begin gaat alles goed, doch al naar gelang de tijd verstrijkt neemt de spanning toe en een vonk is soms genoeg om het onweer te doen losbarsten.

Ik wil de steen niet naar de spelers werpen, want over het algemeen begint de onrust op de tribunes.

HET is van hieruit dat men het kwaad sticht, dat men de spelers ophitst, een vloed van scheldwoorden en verwijten over hun hoofd uitstort. Meer nog als de spelers is de scheidsrechter het mikpunt van scherpe kritiek, van beledigingen en erger nog . Er ontstaat een klein incident. Het werd met opzet veroorzaakt of het begon bij toeval, maar het restultaat is gewoonlijk dat er twee partijen ontstaan die ieder een bepaalde speler toejuichen of verwensen. Is de scheidsrechter goedhartig, wil hij door de vingers zien en haalt hij slechts de schouders op dan., is dit de aanleiding om nog harder te brullen, nog meer tumult te maken. Is de scheidsrechter streng, dat wil zeggen zoals hij altijd zou moeten wezen, dan Neen, ik bespaar jullie de verwijten, de scheldwoorden welke de arme man naar het hoofd krijgt. De sport zelf is nu helemaal vergeten. Het komt er op aan hard te gillen !

Denk niet dat je zoiets alleen bij ons ziet en hoort. Helemaal niet ! Vorig jaar waren er in Italië ernstige incidenten, er werd met flessen en stenen geworpen en er vielen gewonden te betreuren. In Frankrijk ging men ook zeer heftig te keer en wie in Zuid-Amerika scheidsrechter wil spelen, moet zorgen voor een stalen pantsering !

Onze supporters schreeuwen hard maar tot handtastelijkheden komt het gelukkig zelden

Ik wou er nog eens op wijzen dat een mooie sport dreigt teloor te gaan door ruw spel en door te vurige supporters Voetbal moet sportief gespeeld worden. Sport is een ontspanning, een vermaak. De sport moet de zorgen van iedere dag doen vergeten, de sport moet vreugde brengen voor diegenen die het effektief beoefenen (in dit geval voor de voetbalspelers) en voor diegenen die er naar kijken !

DITJES EN DATJES :

- *Voor de ziftingsronde voor het wereldtornooi moeten de Rode Duivels spelen tegen Frankrijk en IJsland.*
- *Sporting Anderlecht wordt samen met Manchester United betrokken bij de prestige-wedstrijden voor de Europese Beker, een kompetitie waaraan totnogtoe slechts de nationale kampioenen deelnamen.*

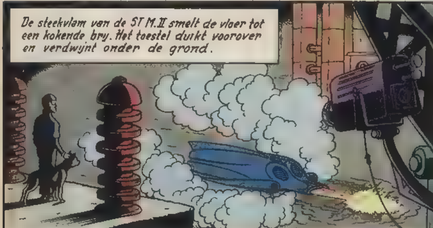

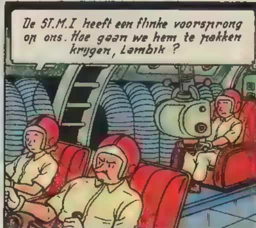
De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

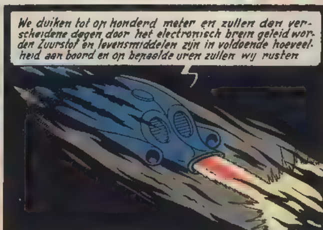

Onze helden zitten in de S. M. II en achtervolgen, onder de aardoppervlakte, de S. M. I met Norton en Müller.

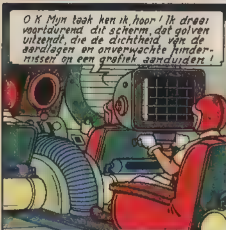

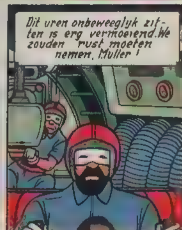

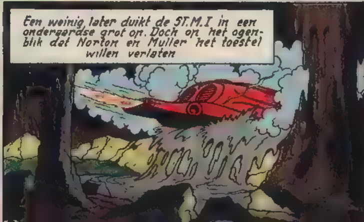

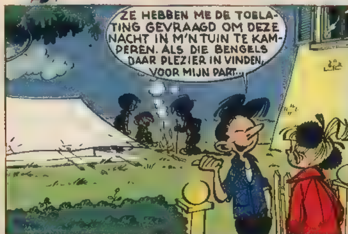

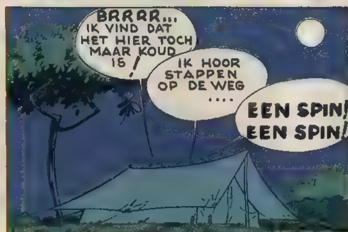
Ton en Tinneke

DOOR Franquin

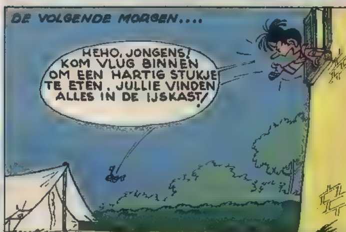

WETENSCHAP EN AVONTUUR

DE SPELEOLOGIE

TEKST VAN LOUIS GERNAY

ALPINISME IN OMGEKEERDE RICHTING

HET was op 13 augustus dat een ploeg speleologen klaar was met de exploratie van de grotten van Pierre Saint-Martin in de Franse Pyreneeën en alles gereed gemaakt werd om weer naar de oppervlakte te komen.

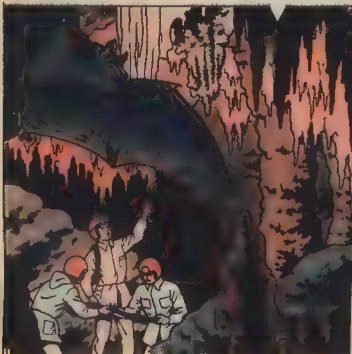
Voor de tweede keer nam Marcel Loubens plaats in de stoel welke, dank zij een kabel met de oppervlakte was verbonden en waarin men hem zou ophijsen. Heel langzaam ging de stoel omhoog... Plotseling brak de kabel en Marcel Loubens deed een val van 40 meter. Hij stierf de volgende dag in de grot zonder nog tot het bewustzijn te zijn gekomen...

DOOR speleologie verstaat men de exploratie van grotten, steengroeven, uitgedoofde kraters, enz. Het is alpinisme maar in omgekeerde richting: men daalt eerst af om vervolgens te stijgen. Het is een sport die boeiend maar uiterst gevaarlijk is. De natuur- en scheikunde, de aardrijkskunde, de hydrologie, de mineralogie en de biologie danken heel wat waardevolle inlichtingen aan de speleologie. De speleologie is dus een sport in dienst van de wetenschap.

PLOTSELING stond de speleologie in het brandpunt van de belangstelling. Tot op dit ogenblik wisten de meeste mensen niet eens wat speleologie eigenlijk was en diegenen die er iets over af wisten, hadden er nooit veel aandacht aan geschonken.

DE eerste moderne verkenner van onderaardse grotten was de Fransman Edouard Martel; hij creëerde de term « speleologie ». In de week zetelde deze pionier in de rechtbank van koophandel en 's zondags daalde hij met een stijve boord, das en hoed op het hoofd in de grotten af. Sinds die tijd is de speleologie er heel wat op vooruit gegaan...

(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE TWEE GEZICHTEN VAN KID ORDINN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

... van Wood City zijn er van overtuigd dat Kid Ordinn de geheimzinnige dief is en willen hem van kant maken

Tussen hemel en aarde...

VERHAAL VAN YVES DUVAL — GEILLUSTREERD DOOR HENDRIK GHION

ALHOEWEL Giulio nooit iets at minder dan drie uren voor zijn optreden, was het net alsof er een steen op zijn maag lag. Het was daarom dat hij zijn broer alleen met de auto had laten weg rijden en zelf te voet naar de plaats trok, waar hij moest optreden. De frisse lucht en de drukte in de straten deden hem goed, maar het gewicht bleef liggen en Giulio wist maar al te best wat dat betekende : het was SCHRIK. Hij hoefde daarover niet beschaamd te zijn, want veel grote artisten kennen dat gevoel vlak voor hun optreden. De gebroeders Ricordi zouden die avond een bijzonder gevaarlijk nummer uithalen. De ene Ricordi deed van op een twaalf meter hoog platform een dubbele dodensprong, om daarna met de benen en het hoofd omlaag aan een zweefrek te bengelen en zijn broer te grijpen, die geblinddoekt van een andere platform in zijn richting sprong.

IN de stad hingen grote reklameborden voor de énige en prachtige prestatie van de atleten en in neonlicht schitterden de namen van de gebroeders Ricordi, die een dubbele dodensprong deden zonder net. Alvorens binnen te gaan keek Giulio nog even naar die reklameborden...

★

HET is onze beurt! riep Giovanni. Ben je klaar, broer?

— Ja, ik ben klaar! antwoordde Giulio, terwijl hij een kamerjas omsloeg.

— Ik denk dat ons nummer veel sukses zal hebben. Heb je het berichtje gelezen dat de oude Meyer in de pers liet verschijnen? De direkteur heeft me daarnet toegefluisterd dat Balmore, de beroemde Amerikaanse impresario in een loge zit. Indien ons werk hem bevalt, is het best mogelijk dat hij ons een kontrakt aanbiedt voor de Verenigde Staten. Dat ware prachtig, he!

— Ja, zei Giulio, dat ware prachtig. Maar ik vraag mij af of wij er goed aan deden ons nummer zo vreselijk ingewikkeld te maken?... Nu, wij zullen zien! De marsmuziek houdt op. Ik denk dat men ons optreden thans aankondigt... Kom, wij gaan. Wees vooral voorzichtig en spring slechts op mijn bevel, goed begrepen?

— Maar wat heb je toch vandaag? Wij hebben die sprong nu reeds vijftig maal samen uitgevoerd en tot hiertoe ging alles opperbest. Dat waren slechts oefeningen, ik weet het wel, maar toch... Kom, maak je geen zorgen!...

Daar stonden dan de atleten, ieder op hun klein platform, in het licht van de schijnwerpers. Het orkest zweeg. Alleen een trommel roffelde om de nodige atmosfeer te scheppen en de zenuwen van de toeschouwers nog meer op de proef te stellen. Giulio keek onafgebroken naar het zweefrek dat op zes meter van hem langzaam op en neer schommelde. Dan spande hij al zijn spieren en sprong met de neus tegen de knieën, draaide twee keer volledig om, strekte dan de armen en greep de houten, met witte sparadrap omwonden staaf van het zweefrek vast.

De toejuichingen barstten los, maar daar gingen de stemmen op: « Stilte! Sst! » Giulio klemde nu de benen vast om het zweefrek en schommelde met het hoofd omlaag van de ene kant naar de andere kant. Giovanni keek oplettend naar dat op en neer zwevende rek, bond dan een zwarte doek voor de ogen, klapte in de handen en riep: « Klaar? »

— Klaar! antwoordde Giulio en een laatste maal schommelde hij het zweefrek van links naar rechts, en terwijl hij in de richting van zijn broer zweefde, riep hij plotséling luid: « Hop! » Met de twee armen voor zich uitgestrekt, sprong Giovanni...

Alles ging bliksemsnel. De vingers raakten de polsen zonder ze te kunnen vatten en een langgerekte schreeuw steeg op uit de borst van honderden toeschouwers. Een atleet draaide rond en stortte neer als een gebroken marionet...

★

HET is heel ernstig! zei de dokter. Hij kan misschien genezen, maar thans kan ik nog geen zekerheid geven. Er zou bijna een mirakel moeten geschieden.

Giovanni Ricordi had een sterk gestel en hij kwam er door. De atleet die heel zijn leven de stoutste waagstukken had uitgehaald aan het zweefrek, was echter verplicht met twee stokken te lopen. Nooit zou hij weer de oude zijn.

De avond van het ongeluk nog had de direkteur aan Giulio gezegd:

— Jongen, ik weet dat het hard is, maar het is de wet van ons beroep. Laat je niet gaan en onderbreek vooral je werkzaamheden niet, anders is het met jou ook gedaan, versta je me? Morgenavond spring je opnieuw, alsof er niets gebeurd ware! Ik zal wel een ander medewerker voor je vinden, reken daarop.

Maar Giulio had geweigerd. Hij keek nu met afschuw naar dat zweefrek en vond dat hijzelf, althans gedeeltelijk, schuld had aan het ongeluk.

— Je bent gek! schreeuwde Giovanni toen hij weer tot het bewustzijn was gekomen en vernam dat Giulio niet meer wilde optreden. Je bent er voor niets tussen, het is jou schuld niet, ik ben er zeker van. Ik aarzelde een fraktie van een sekonde en dat was genoeg om mijn val te veroorzaken.

Weken later, toen zijn broer buiten gevaar was, had Giulio er in toegestemd weer op het platform te klimmen. Om het hem wat makkelijker te maken, had men een groot net onder hem gespannen, maar het was tevergeefs. Hij sprong niet.

— Neen, zei hij, ik kan het niet meer. Ik voel dat ik nooit meer de kracht en de moed zal hebben mijn voeten op te lichten en te springen. Ik heb schrik en ik voel mij duizelig als ik naar beneden kijk.

— Dat is gekheid, Giulio! riepen zijn kameraden. Kom, probeer het en al die nargheid gaat voorbij.

Maar Giulio kon werkelijk niet. De gedachte alleen reeds te moeten springen joeg hem de schrik om het hart. Het was net alsof hij nooit te voren aan een zweefrek had gehangen.

Het was een ramp voor de gebroeders Ricordi. Giovanni zou nooit meer kunnen optreden en Giulio was vastbesloten steeds voor zijn broer te zorgen. Hij had in een cirkus een klein baantje gekregen. Het loon was bescheiden, maar toch genoeg om in hun onderhoud te voorzien. Ze waren intussen naar een voorstad verhuisd, waar het leven goedkoper was. Wanneer Giulio 's avonds terug keerde, werd hij soms bitter en de tijd toen de naam Ricordi in neonlicht boven de grote stad schitterde, leek hem ver, ver weg...

★

OP een zondag, in de zomer, had Giulio zich voorgenomen eens lekker uit te slapen. Maar dat lukte niet, hij werd gewekt door een ongewone drukte en een groot lawaai in de kleine straat. Door het open venster drong hem 'n bittere brandgeur in de neus. Hij hoorde roepen en schreeuwen.

Eerst dacht hij dat het huis waar hij woonde brandde, hij stond vlug op en keek door het venster. Het was niet zijn huis, maar het gebouw rechtover hem. De brand was uitgebroken in een mechanische zagerij. Boven de grote werkplaats was er slechts een verdieping en daar woonde een arbeidersgezin.

— Gelukkig maar dat er niemand thuis is, zei iemand. Ik heb hen naar de mis zien gaan.

— Ja, de ouders zijn naar de mis, maar de kleine jongen niet. Ik heb mevrouw Rademakers gezien toen ze buiten kwam. Ze heeft me gezegd dat de kleine Roger nog zo goed sliep, dat ze niet de moed had hem te wekken.

— Maar dan moeten wij die jongen halen! Zagemeel en hout, niets dat zo goed brandt... En de pompiers die maar niet komen!

— Een ladder! Wij moeten een ladder halen, want langs de gang en de trap kunnen wij al niet meer naar boven. Alles staat daar in vuur en vlam.

— Waar zullen wij een ladder vinden die zo hoog reikt?

Op dit ogenblik verscheen de kleine jongen op het balkon. Hij wreef zich de slaap uit beide ogen en toen hij de vlammen zag opslaan, begon hij luidkeels te wenen en om hulp te roepen. Enkele buren hadden intussen een groot zeil aangesleept, ze hielden dit onder het balkon en riepen:

— Spring, Roger, spring vlug! Het kan geen kwaad, jongen... Toe, spring, wij zullen je wel opvangen!

Maar de jongen weende langsom luider.

— Ik ben bang... Mama!... Waar is mama?...

Het vuur breidde zich steeds verder uit en reeds was de jongen in zware rookwolken gehuld.

— Dat mogen wij niet langer aanzien! Wij moeten iets doen!

— Maar spring dan toch, spring dan toch, Roger!

De knaap hoestte van de rook en drukte zich tegen het ijzeren hekken van het balkon. Giulio was getuige van het drama. Honderden mensen vol goede wil stonden beneden, maar konden de jongen niet redden. Zij moesten machteloos toezien...

Plotseling, als bewogen door een geheimzinnige macht, klom hij in het venster.

— De straat moet zeven à acht meters breed zijn, dacht hij. Als ik geluk heb, kom ik er!

Hij spande al zijn spieren, keek strak naar het balkon recht tegenover hem en sprong... Hij stootte met zijn borst zo hard tegen het ijzeren hekken van het balkon, dat hij een ogenblik vreesde het bewustzijn te verliezen, maar reeds hadden zijn krachtige handen het ijzeren hekken gegrepen en gelukte hij er in zich op te hijsen. Hij voelde een hevige pijn in de rechterzijde.

— Ik heb misschien een paar ribben gebroken, dacht hij, maar dat geeft niets. Ik ben er!

Hij greep de kleine Roger vast, tilde hem op, en riep:

— Hela! Hou dat zeildoek stevig vast. Ik werp de jongen!

Hij gooide het kind vlak in het midden van het zeildoek en toen men de knaap had opgenomen, sprong hij op zijn beurt. Het was op dit moment dat de vloer van de eerste verdieping met oorverdovend lawaai instortte.

— Lieve hemel! Dat was op het nippertje! riep iemand.

— Maar zeg eens, van waar kwam jij eigenlijk?

— Van hier rechtover, ik ben van uit dat venster gesprongen.

— Hoe is het mogelijk, van uit dat venster gesprongen?... Dat was een waagstuk!

De politiekommissaris naderde en wenste de redder hartelijk geluk.

— Geef me even je naam, mijnheer. Je krijgt beslist een medaille, want je hebt die knaap van de dood gered!

Giulio Ricordi glimlachte even. Hij was blij omdat hij dat kind gered had, maar in zijn hart was er weer hoop want met die sprong had hij meteen zichzelf gered!...

WALTER GEEFT ZIJN OORDEEL OVER:

DE HEINKEL KABINE

IK had Walter opgebeld om hem te zeggen dat hij onmiddellijk moest komen om met mij een proefrit te maken met een heel bijzondere wagen. Toen ik hem dan niet lang nadien het wagentje toonde, dat sterk geleek op de Isetta, keek hij erg sip.

— Dat is geen wagen ! zei hij. Dat is een autoped ! Wat wil je daar voor de drommel mee aanvangen ?

LOOP maar niet zo hard van stapel, vriend De kleine wagens zijn zeer interessant en veel origineler dan de meest luxueuse Cadillac. Bovendien interesseert het groot publiek zich nog steeds voor een wagen die niet veel kost en weinig benzine verbruikt

— Je hebt gelijk Laten wij dat ding dan maar onmiddellijk proberen. Men stapt in de Heinkel Kabine — gebouwd door de vroegere konstrukteur van de Duitse Heinkel-vliegtuigen — gelijk in de Isetta, met dit verschil echter dat de stuurstang recht blijft. Eens binnen trekt men de deur toe, men grendelt ze, men steekt de sleutel in het kontakt en duwt op de starter Bij het starten knalt de motor erg luid

— Het is een kleine monocylinder, viertaktmotor en afgekoeld met lucht, zei ik, als om hem te ekskuseren

-- Rij maar, ouwe jongen, rij maar. Het is op de weg dat wij kunnen zien wat een wagen eigenlijk waard is !

Ik versnel de vaart, de motor ronkt. Ik ga van tweede in derde en daarna in vierde versnelling. Wij rijden nu met een snelheid van ruim 60 km per uur De motor maakt nog tamelijk veel lawaai, maar het is niet onaangenaam Eens op de grote weg, drijf ik de snelheid nog op en haal uit het wagentje op drie wielen met een motor, die slechts een cylinderinhoud van 175 cm3 heeft 85 km per uur Wij slagen er zelfs in grote auto's, die in het drukke verkeer nu en dan opgehouden worden, voorbij te steken

— Met zo'n klein ding raakt men overal door, zegt Walter. De acceleratie's van deze Heinkel Kabine zijn merkwaardig, vind je niet ? En hoeveel verbruikt dat wagentje ?

— Drie tot vier liter

— Op de voorste bank zit men wel gezellig. Er is voldoende plaats voor twee personen Men ziet goed in alle richtingen en ik merk dat het nodige werd gedaan om er een verwarming in te installeren. De suspensie is goed, alhoewel men op slechte wegen erg schokt. Het wagentje is ook zo licht !

— Ja, inderdaad Men moet voor twee dingen opletten. Ten eerste in de stad heel voorzichtig zijn, wanneer men over de tramsporen wil rijden: men doet dat eigenlijk best niet Wanneer men met een tuig op drie wielen uitschuift met de voorwielen mag men zeker zijn dat het achterste wiel volgt. Het tweede gevaar is de regen. Op gladde baan moet men bijzonder voorzichtig remmen. De hydraulische rem pakt op de voorste wielen en daar het hele geval zeer licht is, gebeurt het dat de wielen onmiddellijk blokkeren en uitslippen. Op gladde wegen moet men zoveel mogelijk de motorrem zelf gebruiken, die vat heeft op het achterste wiel. De pedaalrem moet men steeds zacht en geleidelijk aan indrukken

— De stabiliteit van deze Heinkel Kabine lijkt me anders zeer degelijk. Ik heb opgemerkt dat je zonder vertragen de bochten ingaat en dat wij geen enkele keer slipten !

— Ja, en dat is verbazend voor zo'n kleine lichte driewieler !

Ik zou die wagen nemen als die radiatorknop niet zo lelijk was !

– Kan ik u ergens afzetten, mijnheer de agent ?

De Amerikanen brengen volgend jaar auto's op de markt met een nog lagere en nog langere carrosserie met n nog sterkere motor en nog meer komfort. De kleuren zullen echter minder schril zijn

In een provincie van Groot-Brittannie experimenteerde de politie met de Drunko-meter, die in enkele minuten vaststelt of de automobilist al dan niet dronken is. De automobilist moet een ballon opblazen, die men dan laat algaan in een apparaat dat vaststelt of er alcoholdamp aanwezig is

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONIANS GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

DE OORLOG TEGEN DE GALLIERS

ER zijn twee manieren om de gunst van het volk te winnen. Men kan thuis blijven, zich populair maken, tegemoet komen aan vele wensen en alles doen wat mogelijk is om te bevallen. Men kan ook op verovering trekken. Het is gevaarlijker, maar men oogst, indien men overwint, meer lauweren. Pompejus gaf de voorkeur aan de eerste wijze en Cesar verkoos de tweede. Wie trok aan het langste eindje ?...

1. - CESAR DROOMDE VAN...

CRASSUS vertrok dus naar zijn gouw, Syrie, en begon er een oorlog tegen de Parten van Mesopotamië, het volk waarover er sprake is in « De Tiara van Oribal ». Crassus sneuvelde. Pompejus moest eigenlijk naar Spanje, maar hij ging niet. In Rome waren opstanden uitgebroken. Clodius en Milon vochten om de meesterschap en als twee honden vechten om een been, dan loopt de derde er mee heen. Die derde was Pompejus. En wat deed Cesar ? Cesar droomde

2. - ...VAN GALLIE

CESAR regeerde dus in Cisalpijns Gallië en droomde van het Gallië dat aan de andere kant van de Alpen en de Cevenen lag. Hij wist dat er daar Kelten woonden, een fier, vrij en moedig volk. Hij wist echter ook dat dit volk verdeeld was in verschillende stammen, die elkaar onophoudelijk bevochten. De echte chefs waren de druïden, die de funktie uitoefenden van priester, geneesheer, tovenaar en rechter. Zij wisten heel veel die druïden, maar het was ook waar dat zij nog mensenoffers brachten. En er waren de Keltische barden of zangers, die mooie liederen zongen

3. DE AANVAL

DE gelegenheid deed zich voor in 58. Horden zakten uit het noorden af naar de Zwitserse Alpen. Onder voorwendsel de Galliërs te verdedigen, zette Cesar de aanval in en drong door tot in het hart van Gallië. Aan de boven-Schelde en de Samber kwam het tot een treffen met de eerste Belgische stam, de Nerviers onder het bevel van Boduognat. De schok was zo hevig dat zelfs Cesar in het gevecht zijn schild verloor. Hij overwon en schreef later in zijn memoires : « De Belgen zijn de dappersten van alle Galliërs ! »

4. - DE OVERWINNING

CESAR was zo zeker van zijn overwinning dat hij door zijn krijgers een brug over de Rijn liet werpen. Deze brug kwam in enkele dagen klaar. Dan besloot hij naar Groot-Brittannië te vertrekken, maar hij had enkele moeilijkheden met de Belgen : de Eburonen van Ambiorix en de Trevieren van Induciomar. Ook de Averners wilden het juk van de Romeinen afwerpen. Heel Gallië volgde dit voorbeeld

5. - VERCINGETORIX

DE leider van de opstand was een jong krijger, Vercingetorix. Cesar kon hem omsingelen te Alesia (1). Hij bouwde een wal van 15 kilometer, waartegen 248.000 krijgers te pletter liepen. Hij kon de troepen van Vercingetorix uithongeren en ze moesten zich overgeven. De jonge legerchef gooide fier zijn degen en speer voor de voeten van de overwinnaar. De jonge Gallische held was zes jaar lang de gevangene van de Romeinen, alvorens Cesar hem liet ter dood brengen.

JAAKSKE toreador

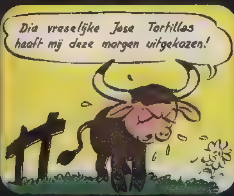

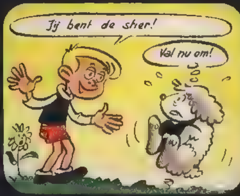

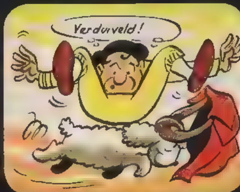
7 tot 77 jaar en... de anderen!

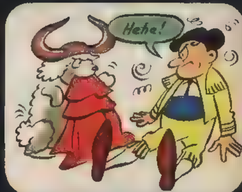

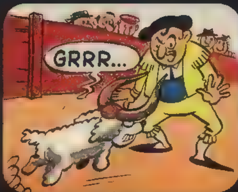

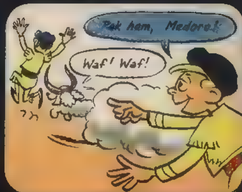

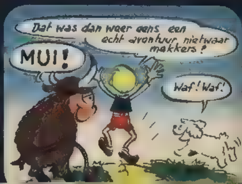

DE CHINESE DOOLHOF

Buster Webb werd met een geheimzinnige opdracht belast. Om middernacht moest hij naar een zekere John Forester telefoneren. Deze laatste kreeg slechts de tijd te fluisteren : « Ga naar Rossetti » ..

Roman van Y. DUVAL — *Geïllustreerd door Aidans*

OP ZOEK NAAR ROSSETTI

NA een nachtelijke wandeling van een dik kwartier, stond Buster Webb op de kaaien. Ze waren verlaten en er hing een harsgeur gemengd met de gezonde reuk van vers gezaagd dennenhout. In de lauwe mist staken reusachtige kranen hun mechanische armen ten hemel. Op het einde van de houtstapelplaats, zag Buster in het vale licht van een ouderwetse straatlantaarn een uithangbord in email dat vol deuken zat en waarop te lezen stond : « Kleine Havenstraat ». De straat was lang en smal als een buis en zag er erg somber uit. Links en rechts tegen de huizen lagen er hopen vuilnis, de straatstenen waren vettig en er was geen stoep. Webb sloeg moedig die Kleine Havenstraat in en keek naar de lange, eentonig grijze muren. Bijna op het einde van de doodlopende steeg zag hij op een laag venster, gesloten met een rood fluwelen gordijn, een schild : « Vlootbar ».

TOEN Webb binnen ging, hing de blauwe sigarettenrook zo dik dat hij de toonbank nauwelijks ontwaarde. Hij laveerde tussen de dicht bijeen geschoven tafels en kwam eindelijk waar hij wezen moest.

— Goede avond, baas, zei hij tot een dikke man met een schort voor de buik, die achter zijn toonbank het ene glas bier na het andere vulde. Ken je soms geen zekere John Forester ? Ongeveer een half uur geleden telefoneerde hij me van hieruit. Ons gesprek werd echter plotseling afgebroken en ik slaagde er niet in opnieuw verbinding te krijgen.

De baas bekeek Buster wantrouwig. Het was duidelijk dat hij helemaal geen lust had zich in andermans zaken te mengen.

— Forester ? Is dat geen kleine man... die niet zo jong meer is ?

— Mogelijk. Ik heb hem nooit gezien !

— Alles wat ik je vertellen kan, is dat een klant tegen middernacht naar de telefoon is gegaan... Hij kwam haast onmiddellijk terug; twee vrienden zijn daar bij hem gekomen. De oude was, naar mijn mening, ziek, want zijn vrienden moesten hem ondersteunen. Bijna onmiddellijk nadien verlieten ze de bar.

— En ken je die « vrienden » waarover je spreekt ?

— Och ! Er komt hier iedere avond zo veel volk ! zei de baas met afwerend gebaar.

— Dank je, zei Webb.

Hij ledigde zijn glas, wierp een geldstuk op de toonbank en vertrok. Op hetzelfde ogenblik stond er een man, bij de ingang gezeten, eveneens op en liet Webb voorbij gaan.

— Nu ben ik nog geen stap verder, zei Webb toen hij weer in de straat stond. Die Forester werd, zo komt het me voor, opgepikt door die twee heerschappen.. die hem wilden beletten te spreken. Al wat ik weet is dat ik naar Rossetti moet gaan. Maar wie is die Rossetti en waar hem vinden ? Eerst hier uitgeraken. Dat steegje schijnt me erg gevaarlijk !

Op het einde van de steeg stond er een grote vrachtwagen met gedoofde lichten. Hij stond daar als verlaten. Webb liep terug naar de kaaien, maar hij had nauwelijks een vijftig stappen gedaan of hij hoorde motorgeronk achter zich. Het was de vrachtwagen. De steeg zonder stoep was zó smal, dat het voor een voetganger onmogelijk was uit te wijken voor een zware en brede vrachtwagen... Buster zwaaide met de armen om het de chauffeur duidelijk te maken dat hij moest remmen, doch deze schakelde plotseling zijn grote, felle weglichten in en drukte op het gaspedaal. Verblind door het schelle licht, rende Webb naar de huizen toe, hij struikelde over een steen en botste tegen een hoop vuilnis... De chauffeur in de vrachtwagen scheen hem niet te zien, de zware wagen naderde steeds meer... Hijgend, struikelend en nat van het zweet, liep Buster voort, maar hij begreep dat hij de straat niet vlug genoeg zou uit zijn. Hij voelde reeds hoe die zware wagen hem verbrijzelde en plat drukte tegen de sombere, grijze muren van de stapelhuizen. Eensklaps greep een krachtige hand hem bij de schouder en rukte hem achteruit. Op hetzelfde moment raasde de vrachtwagen rakelings langs hem heen...

Stomverbaasd keek Buster om zich heen en stelde vast dat hij in een stapelplaats van graan was terecht gekomen. Tegen de schuifdeur stond een man met opgeslagen kraag, ongetwijfeld zijn redder, die hem toefluisterde : « Kijk voortaan beter uit je ogen ! ».

Buster Webb had net de tijd de man met de forse kin te herkennen, dan verdween hij reeds in de mist...

Webb liep wat verder de kaai op, leunde tegen een wagonnetje en trachtte in dit alles klaar te zien.

— Wat betekent dat nu ? Zou de man die me schaduwde en me ongerust maakte in werkelijkheid mijn engelbewaarder zijn ? En Forester ? Waar is die gebleven ? Ik moet dat geheimzinnig pakje naar Igor dragen, maar hoe ? ...Rosetti ! Dat is de énige draad die ik heb om doorheen die doolhof te geraken... Doch, waar kan ik die Rossetti vinden ? Wat 'n warwinkel ! En zeggen dat ik haast omval van de slaap !

IN de buurt van het station huurde Buster een kamer voor twee dollar, de matras van z'n bed was zo zacht als beton, maar onze held was zo doodmoe dat hij zelfs op de straatstenen zou geslapen hebben.

Omstreeks acht uur werd hij wakker, nam een bad, bestelde z'n ontbijt en vroeg dan een telefoonboek en de stadslijn. Hij zocht de letter R en ontdekte zes Rossetti's in Norfolk : een muzikant, een wijnhandelaar, een onderpastoor, een arts, een restauratiehouder, een attaché van het Italiaans consulaat. Hij telefoneerde naar ieder van die Rossetti's en begon telkens met het wachtwoord : « Igor groet Boeddha ». De ontvangst was alles behalve hartelijk ! De zes Rossetti's meenden met een grapjas, een gek of een onnozelaar te doen te hebben. Ze waren woedend, omdat ze gestoord werden...

— Ik ben wel erg naief, zuchtte Buster, toen hij de hoorn voor de zesde keer inhaakte, om een resultaat te verwachten van die telefoontjes ! Mijn Rossetti staat niet in het telefoonboek of hij is op z'n hoede en weigert te antwoorden aan een onbekende. Wat moet ik nu doen ?

Men klopte op de deur.

— Ha, daar komt dan eindelijk m'n ontbijt ! zuchtte Buster. Kom binnen !

Webb schoof zelf de grendel weg, maar in plaats van de groom met het ontbijt, stond hij voor een grote, breedgeschouderde man.

— Roer je niet ! Roep niet ! beval de man, terwijl hij z'n lange metaalblauwe browning op Webb richtte. Geef me de Boeddha. Vlug ! Schiet op !

— Je bent aan het verkeerde adres. Ik zweer je dat ik niet weet wat je...

— Hou je mond ! Sedert vorige nacht weet men wie je bent. Je hebt dan ook nog de domheid begaan naar de gezondheid van je vriend Forester te informeren. Vermits het beeld niet in zijn bezit was, is het bij jou !

— Ik herhaal je dat ik geen woord snap van je verhaal. Ik weet ook niet over welk beeld je het hebt.

De browning steeds op Webb gericht, gooide de man de matras om, trok de schuif van de nachttafel uit, schoof de gordijnen weg.

— Niets ! riep hij woedend.

Plotseling viel zijn blik op het geopend telefoonboek.

— Haha, je wou hem telefoneren, nietwaar ? Dus... is het dokter Rossetti die het beeld thans heeft. Dat had ik dadelijk kunnen denken. Gisteren, even voor middernacht, is Forester bij z'n geneesheer geweest. Hij wist dat wij hem schaduwden en heeft het beeld bij de arts gelaten bij wie wij hem zonder wantrouwen te koesteren lieten binnen gaan... Niet zo dom... een ziekenhuis !... Wie kon daar graten in vinden ? Volg me. Mee naar de baas. M'n wagen staat voor de deur !

VOLGENDE WEEK :

BUSTER

VINDT EEN BONDGENOOT

Harald de

Harald en zijn vrienden hebben in Winland een bloeiende nederzetting gesticht. Zij worden echter overvallen door de Roodhuiden.

Viking

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

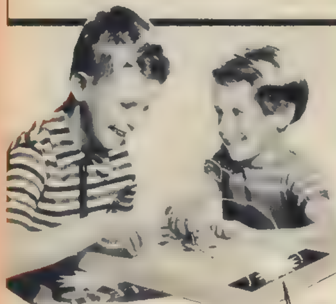

MENSEN OP DE STRAAT

Al is het bitter koud, toch staat deze vrouw met haar dochtertje op haar post om bloemen te verkopen aan de voorbijgangers die een zieke of een geliefde willen bezoeken

ER zijn ontelbare beroepen waarmee men zijn brood kan verdienen. Heb je al eens opgemerkt hoeveel mensen op de straat hun kost verdienen? Hetzij als tram- of autobuskondukteur of -ontvanger, krantenventer, politieagent, werkman bij gas, elektriciteit of reinigingsdiensten, etalagisten, enz...

Heel wat jonge bedienden vinden hun lot beklagenswaardig: dag-in dag-uit tussen vier muren te moeten werken. Maar hebben zij er al eens aan gedacht hoeveel mensen winter en zomer, in grote hitte en bittere koude, hun brood moeten verdienen op de straat? Wanneer zij daar eens aan denken, zouden ze waarschijnlijk minder geneigd zijn hun beroep beklagenswaardig te vinden, en voor de mensen die op straat « leven » heel wat meer ontzag en eerbied hebben dan het meestal het geval is.

JOHAN.

Dat de stad netjes blijft hebben we te danken aan deze mensen, die dagelijks in de weer zijn om de straten rein te houden

Je wil het laatste nieuws kennen? Wel, de krantenventer kan je dit op de hoek van de straat voor enkele franken bezorgen

Er is een defekt in de waterleiding? Deze man zal ze gauw herstellen en graaft een put in de stoep, terwijl het volle leven langs hem verder raast

DE ZWARTE TAS

[illegible] ondervraagd door de agenten, da[illegible] vader en professor Marl[illegible]

EEN HARDE SLAG

(43) HUGO doorstond de sombere, dreigende en woedende blik van de man zonder te roeren. Zijn hart klopte echter angstig. Toen het gesprek ten einde was, haakte de man in en kwam snel op Hugo toegelopen « U hebt ons bedrogen! snauwde hij. U hebt getracht ons bij de neus te leiden, maar dat pakt niet ». Hugo voelde dat hij bleek werd. Hij bracht echter de moed op zich verbaasd te tonen. « Wat bedoelt u? fluisterde hij, terwijl hij opstond. Ik begrijp u niet! »

(44) DE geheimagent haalde de schouders op en bromde iets in zijn eigen taal. Op dit moment werd de deur ver geopend en een jongeman, die zo wat twintig jaar kon zijn, een sympatiek gelaat had en gekleed was met een kort damhertlederen vest. Hij werd binnengeduwd door twee gewapende personages, die hem geen ogenblik uit het oog verloren. Hugo zuchtte van wanhoop en liet zich terug in zijn stoel vallen. Hij had inderdaad de jongeman herkend

(45) ZIJN vriend Alex had zich laten vangen, dus was alle hoop vervlogen. « Kent u deze man? », vroeg de onbekende met het litteken, met doffe stem. Waartoe zou het gediend hebben dit te loochenen? Hugo knikte bevestigend. « U hebt hem gevraagd u te volgen, nietwaar? zei de spion. U wilde dat hij de politie zou gaan vertellen waar wij ons schuil hielden en u dacht dat de politie u zou komen bevrijden, vooraleer wij u zouden gedwongen hebben de dokumenten te geven! »

(46) OP ironische toon vervolgde de spion. « Maar zo makkelijk en zo eenvoudig is het niet, mijn jonge vriend! Deze jonge kerel hier werd reeds opgemerkt bij het verlaten van de stad ». Hugo waagde het Alex tersluiks te bekijken. Deze stond er zwijgend, bleek en ontdaan bij en men kon het hem aanzien dat zijn hart nog maar een boontje groot was. Hij was bang en hij schaamde zich meteen omdat hij zo domweg in het net van de spionnen was gelopen

(47) DE man met het litteken gaf een kort bevel aan een van zijn handlangers, die onmiddellijk verdween. « Wat zult u met ons doen? », vroeg Hugo. « Niets! Wij zijn geen moordenaars! Indien u ons de dokumenten van professor Marlier geeft, bent u met uw vader en uw vriend vrij eer er twaalf uren verlopen zijn, maar denk niet dat u met papkinderen te doen hebt! Op het ogenblik dat u vrij bent, hebben wij dit land reeds lang verlaten en is onze opdracht volbracht!... ».

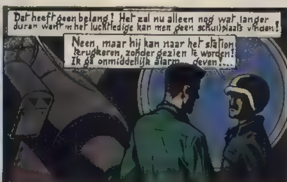
(48) EN indien wij weigeren? », vroeg Hugo. De spion bekeek hem, op zijn gezicht lag een ernstige en tevens verveelde uitdrukking. « In dit geval, zei hij op ietwat ontmoedigde toon, zullen wij verplicht zijn ernstige middelen te gebruiken. En geloof me, dat wensen we niet! Wij hebben trouwens genoeg gepraat, het is tijd er mee gedaan te maken. Ik heb het bevel gegeven uw vader hier te brengen. Indien u niet wil spreken, zal hij zich misschien redelijker tonen! » Hugo beefde...

DE AVONTUR
DE MEESTER

Dan en zijn vrienden hebben de gijzelaars van Sanders, opgeslote

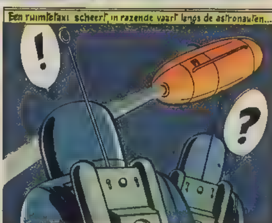

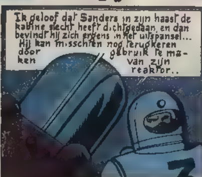

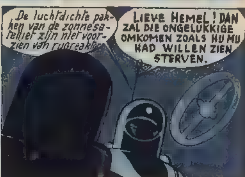

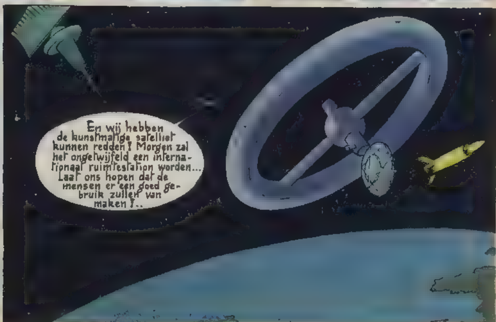

VAN DAN COOPER

VAN DE ZON

TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

de zonnespiegel-satelliet, kunnen bevrijden. Sanders zag de kans te
hten...

Terwijl Dan naar de satelliet terugkeert, ontvangt de marconist van de raket een boodschap...

Hallo, raket "Amazone"! Hier de satelliet! Sanders is ontsnapt aan boord van een ruimtetaxi. Sluit de luiken! Bewaak de omgeving van het station, en blijf in kontakt met ons!

Luiken sluiten, omgeving afspeuren, en boodschappen zenden!... Dat is makkelijker gezegd dan gedaan, want ik ben hier alleen in de raket!...

Al grommend trekt de marconist een ruimtepak aan, en begeeft zich naar het uitgangssas...

Hij sluit het luik...

Ziezo! Om binnen te geraken zal mijnheer Sanders aan de deur van de hemel moeten kloppen!...

Hij heeft mij niet gezien!... Nu ben ik weer veilig! Het was een goed idee van me naar hier te komen, de motor van mijn taxi in te schakelen en hem alleen de hemel in te jagen!...

En zo zijn ze weer in mijn macht! Wanneer ze hier binnen komen... Neen, ik zal mij liever laten wegbrengen en daarna... daarna bezorg … grandioos einde!

Jullie hebben de meester van de zon willen aanvallen! Dat zet ik jullie betaald! Want jullie zullen ALLEN omkomen!

Kort daarna begeven Dan en de bemanning van de raket zich terug naar het ruimteschip

Van achter een patrijspoort houdt de duivelse Sanders zijn slachtoffers in het oog...

WAT VOERT DE EX-INGENIEUR VAN WOOMERA NU WEER IN HET SCHILD?...

DE KLEINSTE AUTO TER WERELD!

HET is een auto voor kinderen met een echte tweetakt-benzinemotor die een cylinderinhoud van 24 cm3 heeft. De wagen kan rijden met een snelheid van 20 à 25 km per uur. Twee kinderen vinden er plaats in. De carrosserie is in plastiek, het verbruik is niet hoger dan 1 liter benzine voor 100 km. Wie zou dat speeltuig niet willen?

EEN kiekje uit Portugal waar de kleuters ook hun papje moeten eten. Deze kleine jongen heeft grote honger en laat zich niet van de wijs brengen door de onbescheiden fotograaf...

DE POS

TEE DRINKEN EN TEE ROKEN

WIE meent dat de Britten de grootste teedrinkers zijn heeft het glad mis. De monniken van Tibet drinken vijftig tot tachtig koppen per dag!

In Zuid Afrika trachtten teeproducenten sommige negerstammen er toe te overhalen tee te drinken. De inboorlingen vonden dat goedje niet zo kwaad, maar verkozen het de teebladeren met hun tabak te vermengen en te roken!

NIEUWS IN

- In de bus van Rotherham (Groot - Brittannie) werden in één jaar tijd 4.978 voorwerpen verloren, o.m. een klok, 26 uurwerken, 2 violen, 254 regenschermen en een scheerapparaat.
- In een groot restaurant van Hollywood heeft men nabij ieder tafeltje een klein televisiescherm geinstalleerd. Dit zou, naar men zegt, de gasten de indruk geven dat zij... thuis eten!

Zonnevlekken blokkeren treinverkeer

ZONNEVLEKKEN hebben de Zweedse treinen heel wat vertraging bezorgd. Volgens het observatorium van Upsala bereiken die uitbarstingen aan de oppervlakte van de zon een zo hevige kracht, dat zij zelfs elektrische signalen in de war kunnen brengen. Derhalve werd het personeel van de spoorwegen verzocht hun waakzaamheid te verdubbelen. Er heeft zich geen ongeval voorgedaan, maar de treinen liepen heel wat vertraging op.

tiljon

HET KORT

● In Amerika zal er eerlang
en kleed in de handel wor-
den gebracht dat men slechts
én keer aandoet. Het is he-
emaal in papier, men gooit
het in de papierkorf wan-
neer men het niet meer no-
dig heeft !

● Men kan met de trein van
Moskou naar Peking, zon-
der eens te moeten over-
stappen. De afstand be-
draagt 10.000 km en men
heeft er acht dagen, vijf
uren en vijf en dertig minu-
ten voor nodig.

VERSE VIS

OM de vis die op zee gevangen wordt absoluut vers te houden, probeert men thans iets nieuws. Men legt de vis in het ijs zoals voorheen, maar voegt er een zekere hoeveelheid aureomycine (een soort van super-penicilline) aan toe. Men weet echter nog niet of de verbruiker dat speciaal antibiotica-smaak bij de vis zal lusten...

Een nieuw doek van Jan Van Eyck ?

EEN museum van Detroit maakt bekend dat een doek uit de XVe eeuw, dat voor een en dertig jaar werd aangekocht, thans gekuist en gerestaureerd werd en heel waarschijnlijk een werk is van Jan van Eyck. Van deze beroemde Vlaamse schilder zijn slechts een dertigtal schilderijen bekend.

DE BESTE MOP

IN een treincoupée zitten vier handelsreizigers, die over koetjes en kalfjes praten. Op een gegeven ogenblik zegt een van hen een cijfer :

— Zeven !

De drie anderen lachen hartelijk en een tweede zegt een cijfer :

— Twee en twintig !

Weer lachen ze alle vier.

Dat spelletje intrigeert een ander reiziger, die vraagt waarom zij cijfers opnoemen en dan lachen. Een van de handelsreizigers legt dan uit, dat zij vroeger de gewoonte hadden moppen te tappen, maar dat ze al de moppen nu kennen en daarom iedere mop een nummer gaven. Zodra een van hen dus een nummer zegt, weten de anderen om welke mop het gaat.

De vier vrienden zetten hun spelletje voort. Plotseling roept een van hen :

— Tweehonderd vijf en twintig !

En de drie anderen houden hun buik vast van het lachen. De medereiziger vraagt waarom ze nu nóg luider lachen dan te voren, waarop een van de handelsreizigers antwoordt :

— Wel dat is een mop die we nog niet kennen !

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK : BEN JE EEN SNOEVER ?

10 JA : Jij bent een echte blaaskaak ! Op punt drie had je ten minste een energiek NEEN kunnen antwoorden, want men bluft nooit met het feit dat men eens iets goeds heeft gedaan, dat men een of andere vriend of kennis in de nood hielp. Jij moet absoluut beteren, zo niet zal geen mens nog enige sympatie voor je hebben.

VAN 7 TOT 9 JA : Ook jij bluft te veel, denk je werkelijk dat men je gelooft ? Indien je zo voortgaat, zal men nooit nog enig verhaal van je geloven, zelfs al is het dan voor een keer de waarheid. Wees eenvoudiger en zing je eigen lof niet. Het is absoluut misplaatst.

VAN 4 TOT 6 JA : Ook jij overdrijft erg. Je hebt een te goede opinie van je zelf, vraag jij je nooit af wat anderen over je denken ?

VAN 1 TOT 3 JA : Jij bluft af en toe wel eens graag, het wordt je vergeven indien je er voor zorgt niet te overdrijven. Onthoud echter dat een bluffer zich in de grond steeds belachelijk maakt.

0 JA : Jij hemelt je eigen persoontje, je verdiensten nooit op.

PLASTIEK EN GASTURBINE

HET is in Italië dat men op het idee is gekomen de plannen voor een gasturbine-bus te ontwerpen met een carrosserie uit plastiek, die een snelheid van 200 km per uur zou kunnen bereiken. Het dak zou van « gepolariseerd » glas zijn, zodat de achttien passagiers ook bij de felste zonneschijn naar het wisselend natuurschoon kunnen kijken. De passagiers zitten in arm-

stoelen die achterover kunnen getrokken worden, zij krijgen opklapbare tafels, telefoon, televisie, bar, enz., enz. De zetel van de bestuurder zal vooraan en in het midden van de bus staan. We zien met belangstelling uit naar dat busje...

Het weekblad « KUIFJE » : 11e jaargang. Lombard Uitgaven, Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1809.10. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Helio druk :* De Drukkerijen E. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel.

KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

Buitenland en Belgisch Kongo : 10 F. — Nederland : 50 cent.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IX.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Kongo : KUIFJE KONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.K.)
Canada : 5090, avenue Papineau, Montréal 34 (Qué).

ABONNEMENT

	België	Belgisch Kongo	Canada
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea. DEVEA

Publiciteit : publiart

HET RAADSEL VAN ATLANTIS

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

De klanken van de Heilige Gong rolden langsheen de rotsen. Het alarm werd dus gegeven. Ikaros, Blake en Mortimer slagen er in aan boord van een spheros te vluchten...

